

Ege Coğrafya Dergisi 28 (1), 2019, 1-9, İzmir-TÜRKİYE
Aegean Geographical Journal, 28 (1), 2019, 1-9, İzmir-TURKEY

NEKROLOJİ / NECROLOGY

PROF. DR. AYHAN ONUR SÜR VE PROF. DR. ÖZDOĞAN SÜR

Prof. Dr. İlhan KAYAN

Ege Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Coğrafya Bölümü Emekli Öğretim Üyesi
ilhankayan11@gmail.com
ORCID: 0000-0002-8623-4101

Ayhan ONUR SÜR
1928-2017

Özdoğan Hayri SÜR
1929-2019

Ankara Üniversitesi, Dil ve Tarih Coğrafya Fakültesi, Coğrafya Bölümü'nün, değerli hocaları **Prof. Dr. Ayhan ONUR SÜR** 15 Ekim 2017 ve **Prof. Dr. Özdoğan SÜR** 27 Mart 2019 tarihlerinde vefat ettiler. Bana bilim alanında çalışma yolunu açan, hayatımı şekillendiren bu iki değerli hocaya minnettarım.

1964 yılında Ankara Üniversitesi, Dil ve Tarih Coğrafya Fakültesi Coğrafya Bölümü'ne kaydolduğumda; Türkiye'de sadece İstanbul, Ankara ve yeni kurulan Erzurum-Atatürk üniversitelerinde coğrafya bölümleri vardı. O yıllar, üniversite eğitimine talebin hızla arttığı, ancak bunu karşılayacak kurum ve kadroların bulunmadığı bir ortamda DTCF bölümleri, kontenjanları en kolay artırılabilir

bölümler olarak görüldü ve daha önce her yıl 20-25 öğrenci alınan Coğrafya Bölümü'ne, benim de aralarında bulunduğum 250 öğrenci alındı. Bu ani “baskın” nedeniyle öğretim üyeleri ve yardımcıları ile biz öğrencilerin doğrudan ilişkimiz mümkün olamıyordu. O yıllarda, bugünkü anabilim dalı karşılığı “kürsü”lerdi. Ankara Coğrafya'da üç kürsü vardı: Fiziki Coğrafya ve Jeoloji, Beşeri ve İktisadi Coğrafya, Ülkeler Coğrafyası. İlk iki yılda dersler ortaktı. 2. yıl sonundaki “büyük” sınavdan sonra, öğrenciler isteklerine, başarılarına ve kürsüler arasındaki dengeye göre kürsülere ayrılıyor ve daha çok, seçtikleri kürsünün derslerini alıyorlardı. Yine o yıllarda ders programları yıllıktı. Dersten geçme değil, sınıf geçme yöntemi uygulanır, şimdiki gibi çok sınav yapılmazdı. 1. yıl sonunda fazla ağırlığı olmayan bir sınavla geçilirdi. 2. yıl sonunda her kürsünün tüm derslerinden önce yazılı, bunda başarılı olunması durumunda sözlü sınava girilirdi. Derslerden birinden başarısız olunması durumunda kürsü derslerinin tümünden kalınmış olur ve yıl kaybedilerek tekrarlanması gerekirdi.

Başından beri fiziki coğrafyaya olan ilgim nedeniyle ağırlığı bu Kürsü derslerine veriyordum. Ancak, derslerimize giren rahmetli hocalarımız **Prof. Dr. Reşat İZBIRAK** ve **Prof. Dr. Oğuz EROL**'dan başka Kürsüde kimlerin olduğunu dahi bilmiyordum. Ayrıca, o yıllarda, üniversite asistanları (günümüzdeki araştırma görevlileri) bilgi, deneyim ve yabancı dillerini geliştirmeleri için birer yıllığına yurt dışına gönderilirdi. 2. yıl sonundaki sınavlarda **Asist. Dr. Özdoğan SÜR** yurt dışından yeni gelmişti. O'nu yakından ilk defa yazılı sınavda gördüm. Kalabalık sınav salonunda zamanlama ile ilgili bir karışıklık oldu ve ben O'nun yüzünden, dört dersten birinin (Sular Coğrafyası) sorularını cevaplamayı yetiştiremedim. Çok iyi hazırlanmışım. Birer cümle ile bildiğimi belli edecek kadar soruları cevapladım. Sonuçtan ümidim yoktu. Heyecanla, ama çok üzgün olarak notların ilanını bekledim. Diğer üç dersimin notları 10 (notlar 10 üzerinden verilirdi) ve Sular Coğrafyası 5 geldi. Yani, kâğıtlarımı okuyan hoca bana sözlü şansını vermişti.

Sular Coğrafyası'nın sözlü sınavını **Asist. Dr. Ayhan ONUR** yapıyordu. Cevaplarımdan çok memnun oldu. Sorması üzerine, yazılıdaki zayıflığının nedenini O'na anlattım. Diğer hocalar da aynı salonda her biri bir dersin sözlü sınavını yapıyordu. Beni, Jeomorfoloji sınavını yapmakta olan, Kürsü Başkanı Prof. Dr. Reşat İZBIRAK'ın yanına götürdü, tanıttı ve Jeomorfoloji sınavı için ona teslim etti. Sözlü sınavları tamamladığımda çok mutluydum.

1967 kış sömestr tatilinde arkadaşlarım ilân tahtasında Kürsüye başvurmam için bir duyuru bulunduğunu haber verdiler. Özdoğan bey, Ayhan hanım ile birlikte doçentlik çalışmalarını tamamladıklarını, tezlerinin harita ve şekillerinin çizimi için kendilerine yardımcı olmamı istediklerini söyledi. Bu benim için büyük bir onurdu. O yıllarda yüksek lisans yoktu. Bir hocanın gözetim ve danışmanlığında yapılan doktora tezinden sonra, kişi bir hocaya bağlı olmaksızın, kendi başına özgün bir çalışma ile bir tez daha hazırlar ve bununla doçentlik başvurusu yapardı. O yıllardaki ilkel ve kısıtlı çizim araç ve yöntemleri ile işe koyuldum. Henüz rapido çizim takımımız bile yoktu. İçine damla damla mürekkep konularak kullanılan, yaylı tüp uçlarla aydınlar üzerine çizim yapardık. Ben daha çok Özdoğan beyin çizimlerini yaptım. Bu aşamada hem çizim tekniği, hem de bir bilimsel araştırma nasıl yapılır, tez nasıl hazırlanır konularında bilgi ve deneyim kazandım. Öte yandan, Türkiye volkanizması olan tez konusu ile ilgili, lisans düzeyi üzerinde bilgim oldu. O yıllarda hava fotoğrafları ile yeni tanışıyoruz. Gizli olan ve büyük zorluklarla sağlanan bu fotoğraflardan Kula ve Erciyes çevresi için çizdiğim haritalar çok ilgi gördü. Kısacası, üniversitede olması gereken usta-çırak ilişkisini böylece tatmış ve değerlendirmiş oldum. Bu benim için büyük bir deneyim fırsatı olmuştu. Bunların yanında, Özdoğan bey ve Ayhan hanım ile sık sık buluşmak, onlarla sohbet etmek benim için doyumsuz bir zevkti. Ders yılı sonuna kadar çizimleri tamamladım. Bu arada Ayhan ONUR ile Özdoğan SÜR sessizce evlendiler. İzleyen yıllarda da Ayhan hanım “**Tarsus ve Batısında Fiziki Coğrafya Araştırmaları**”, Özdoğan bey de “**Türkiye'nin, Özellikle İç Anadolu'nun Genç Volkanik Alanlarının Jeomorfolojisi**” adlı tezleriyle doçent oldular.

Bu aşamadan sonra Ayhan hanım benim “Ayhan ablam”, Özdoğan bey de “Özdoğan ağabeyim” oldular. Beni, mezuniyetimden sonra, yine o yılların bir uygulaması olan, bir yıllığına yurt dışına göndermeyi planlıyorlardı. Ancak bu uygulama ben mezun olmadan kaldırıldı. Bunun yerine Kürsüye asistan alınmam için çabaladılar. Bu arada Kürsünün üçüncü doktor asistanı **Erdoğan AKKAN** da

sirasını tamamlayıp yurt dışından döndüğünde, SÜR'lerin referansı ile o da bana ağabey olmuştu. Bu üç akran ve kardeş düzeyinde yakın genç hocanın gösterdiği sevgi ve ilgi ile çok mutluydum. 1968'de mezuniyetimden hemen sonra Fiziki Coğrafya ve Jeoloji Kürsüsüne asistan olarak atandım.

Bölüm'deki odalarında, Prof. Dr. Erdoğan Akkan ile birlikte (1975).

Kürsünün ortak kullanılan büyük bir odası vardı. Burası halen de korunduğu özelliği ile küçük bir müze niteliğindedir. Özellikle taş-mineral koleksiyonu küçümsenmeyecek zenginlikteydi. Beş hocanın tek asistanı olarak bu odaya yerleştirildim. Burası aynı zamanda öğretmenler odası gibiydi. Özellikle Reşat İZBIRAK hocam ders aralarını benimle geçirirdi. Disipliniyle tanınan bu hocanın yanında oturmak bir ayrıcalıktı. Öte yandan resmi yazışmalar, öğrenci işleri gibi konular bakımından da asistanlık aynı zamanda sekreterlik gibi bir görevdi. Buna, iş yükü bakımından, o yıllarda daha çok öğrenciyi üniversiteye alabilmek için açılan gece eğitimini de eklemem gerekir. İlk beş yıl bu koşullarda, zor ama anılarını unutamadığım bir aile sıcaklığı içinde geçti. Bir yandan Reşat hoca danışmanlığında, fakat diğer hocalarımın da desteği ile doktora tezimi hazırlıyor, bir yandan da Kürsünün idari işlerinde deneyim kazanıyordum.

Yine o yılların uygulamasına göre profesör olmak için de "takdim tezi" olarak adlandırılan özgün bir çalışma daha yapıldı. Özdoğan hoca 1976 yılında "**Yanardağlar, Oluşumları ve Faaliyetleri**", Ayhan hoca 1977 yılında "**Alanya'nın İklimi**" adlı takdim tezleri ile profesör oldular. Bu arada ben de 1973 yılında doktoramı tamamlamış, yeni bir asistanın gelmesiyle akademik çalışmalarına daha fazla zaman ayırabilir olmuştum. Yurt dışı çıkışlarımı takiben 1979'da da doçent oldum. Bu sırada SÜR'ler büyücek bir odayı beraber kullanıyorlardı. Ayrı bir oda bulunmadığı için beni yanlarına almaları, yakınlıklarının göstergesi olan, unutamadığım davranışlarından biridir.

Bu dönemde perşembe günlerimiz özeldi. SÜR hocalar Bölümde o kadar sevilirdiler ki, diğer kürsülerin özellikle genç elemanlarından, fırsat bulan herkes soluğu onların odasında alırdı. Perşembe günleri üçümüzün de dersleri yoğundu. Öğledeki kısa arada, Bölümdeki hareketlilikten kaçarak biraz soluklanmak isterdik. Fakültenin alt katında, benim laboratuvar yapmaya çalıştığım loş bir odada, evlerimizden getirdiğimiz kumanya ile (özellikle annemin hazırladıkları) karnımızı doyurur, daha önemlisi, birlikte sohbet ile dinlenirdik.

Zonguldak'a yapılan Bölüm gezisinde, kömür ocaklarına girmeden önce verilen özel kıyafetlerle (1973).

SÜR hocalar gezilerden çok hoşlanırlardı. Ayhan hanım Bölüm gezilerine ayrı bir önem verirdi. Gittiği yerlere ait en güzel kartpostalları seçip alır, onları albüm şeklinde değerlendirirdi. Bazı geziler için ödev titizliği ile hazırladığı resimli, haritalı, açıklamalı çok güzel albümlerini vefatından sonra taratarak bilgisayara aktardık (academia.edu).

Bir öğrenci gezisinden. Beypazarı, 1980.

Bölüm gezilerimizden başka, özel geziler de yapardık. Yetmişli yıllarda artık arabalı da olmuştuk. Birlikte yaptığımız uzunca geziler hayatımın en güzel anıları arasındadır. Kendi özel tatillerini Antalya ve çevresindeki sakin, doğası bozulmamış yerlerde geçirmekten hoşlanırlardı. Yazlık edinme gibi bir tercihleri olmadı. Sadece, Ankara'nın yaz sıcağından biraz kaçabilmek için Abant yakınında bir devre mülk edindiler ama çok hoşlanmalarına rağmen fazla değerlendiremediler.

Gökova'da (1972).

Kiraz mevsiminde, E. Akkan ile İzmir'deki bir sempozyumdan dönüşte. Kemalpaşa, 1980.

1983 yılına kadar süren bu dönemin sonunda YÖK Yasası uyarınca rotasyonla Konya Selçuk Üniversitesi'nde görevlendirildim. Dönüşümde, Bölüm Başkanı olan Özdoğan bey beni yardımcısı yaptı. Ancak, rotasyon çıkışı beni Ankara'dan koparmıştı. 1987 yılında İzmir'e, Ege Üniversitesi Coğrafya Bölümü'ne profesör ve Bölüm Başkanı olarak atandım. Özdoğan beyin de Bölüm Başkanlığı, DTCF Yönetim Kurulu Üyeliği, Senato Üyeliği gibi görevlerle iş yoğunluğu artmıştı. O yıllarda, Ankara'ya her gidişimdeki buluşmalarımız dışında fazla beraber olmadık ama, sıkça telefonla haberleşiyorduk. SÜR hocalar **1995 ve 1996 yıllarında emekli** olduktan sonra da böyle devam etti.

2000'li yıllar SÜR'lere iyi gelmedi. Özellikle 2009'dan sonrası sağlık sorunlarıyla geçti. 2009'daki kalça kırılmasından sonra Ayhan hanımda demans hızlandı. 2011'de Özdoğan bey ciddi bir kalp krizi geçirdi ve by-pass ameliyatı oldu. Bundan sadece iki ay önce ben de annemi kaybetmiş ve yalnız kalmıştım. Bizim asıl yakınlaşmamız bundan sonra oldu. 7 Temmuz 2011'den, son ameliyata girdiği 9 Mart 2019 tarihine kadar bir tek gün aksatmadan, her gün en az bir saatlik telefon görüşmeleriyle çok şey paylaştık. Bu süre içinde yurt dışında bulunduğum günlerde, hastalıklarda, hatta hastanede geçen günlerde bile, biraz kısa olsa da görüşmelerimiz aksamadı. Bazı günler görüşme süremiz iki saate kadar çıkıyordu. Ayhan hanımın 2017'de vefatından sonra ise günde birkaç kez konuşur olmuştuk. Belli saatlerimiz vardı ve o saatlerde başkalarının bana ulaşması mümkün değildi. Yakınlarım bunu öğrenmişlerdi. Bu alışkanlığımız bazen abartılı endişelenmelere neden oluyordu. Örneğin ben bir nedenle görüşme zamanımı biraz geçirsem ve O da aradığında bana ulaşamasa, yakınlarımı arıyor, ortalığı ayağa kaldırıyordu. Gerçek bir ağabey-kardeş yakınlığı ile bağlandık. Günlük hayatımla, yiyip içmemle, kıyafetimle ilgileniyor; kışın bir yere gidecek olsam, ayakkabımdan şapkama kadar giyimimle ilgili uyarılarda bulunuyordu. Zor rastlanır ilgi, sevgi ve bağlılık...

Bu kadar uzun zamanda konuştuklarımızın çoğu kuşkusuz benzer konulardaydı. Ancak bunlar boş konuşmalar değildi. Her seferinde önce benim o gün ne yaptığımı sorar, dinler, değerlendirmeler yapar; sonra çok yararlandığım, zevkle dinlediğim bilgi, anı, insan ilişkileri üzerine sohbetlere geçerdi. Ailesini, arkadaşlarını, hayatını beraber yaşamış kadar yakından biliyorum. Buna rağmen ciddi ve mesafeli bir duruşu vardı. Konuşurken bu mesafeye daima dikkat ederdim. Sanırım bu ölçülülük, yakınlığımıza değer katan, sürekliliğini sağlayan çok önemli bir etkendi. Hayatımızda epeyce benzerlik vardı. İkimiz de mütevazı memur çocuklarıydık. Onun çocukluğu eski Ankara'nın şirin Cebeci semtinde geçmişti. Benim de çocukluğumun bir bölümü orada geçti. Oradaki evlerini, çevresini, o sıralar bugünkünden çok değer verilen kurumlar olan Devlet Konservatuarı'na gidişlerini, Ankara Radyosu Çocuk Korosu'ndaki çalışmalarını ve sonradan ünlü olan kişilerle birlikteliğini gurur ve özlemle anlatırdı. O zamanlar Ankara'nın sayılı okulları olan İltekin İlkokulu'nu, benim de öğrencisi olduğum Ankara Atatürk Lisesi'ni, buralardaki öğretmenlerini ve yine sonradan ünlü olan birçok arkadaşımı, anılarıyla çok tatlı anlatırdı. Bu arada, çok güçlü bir hafızası olduğunu, ilerleyen yaşına rağmen bunu kaybetmediğini de belirtmek isterim. Lise yıllarında Yenimahalle'ye geçmişler. Yine aramızdaki benzerlikle, buradaki mütevazı evlerini nasıl tamamladıklarını (benim de Aydınlikevler'de olduğu gibi), oradaki komşularını anlatmaktan büyük zevk duyardı. Eski Ankara'yı konuşmaktan çok hoşlanırdı. Bu konudaki birikimini yazmasını önerirdim. Bir ara denedi. El yazması notlarını bilgisayara geçirmeye başlamıştı ama bir aksilik oldu ve bilgisayara aktardığı notlar silindi. Çok üzüldü. Onları geri getirebilmenin yollarını aradık ama olmadı. Yeniden de yazamadı. Gençlik yıllarında bir süre yaşadığı İstanbul da anılarında önemli bir yer tutuyordu. Eski ile bugünkü İstanbul'u karşılaştırmak, kentleşmedeki genellikle yanlış olan uygulamaları eleştirmek ağırlıklı sohbet konularımız arasındaydı.

DTCF'nin 1950'li yıllarını, Pasinler Ovası'nda yaptığı doktora çalışması sırasında karşılaştığı zorluk ve sıkıntıları O'nunla birlikte yaşamış gibiyim. Ayhan ablamlarla evlendikten sonra Fakülteye yakın, Sıhhiye'de bir eve yerleştiler. Ancak bu sıralarda artık büyüklerinin sağlık sorunları başlamıştı. Ağabeyimin zor yıllarıydı. Fakülte'den çıkıp Yenimahalle'ye gider, büyüklerinin ihtiyaçlarını karşıladıktan sonra evine döner, oradaki işleri de büyük bir titizlikle eksiksiz yapmaya çalışırdı. Sonra, 1971'de Ayrancı'daki, son günlerine kadar yaşadıkları mütevazı dairelerini aldılar. Soğuk bir sonbahar günü taşınmalarında ben de yanlarındaydım. O günü sık sık anardı. Annesinin vefatından sonra babasını da Ayrancı'da bir apartman dairesine taşıdı. Daha kolay ilgilenebiliyordu ama hep koşuşarak. Bu arada

akademik hayatın gerektirdiği işlerini de titizlikle, aksatmadan yapıyor, Fakültede derslerine giriyor, profesörlük için takdim tezini hazırlıyor, çeşitli vesilelerle yurt dışındaki çalışmalarını sürdürüyordu. Kısacası, çok hareketli, yorucu ve stresli bir yaşantısı vardı. Muhtemelen bunun sonucu olarak, beslenmede bir yanlış olmamasına; sigara, içki gibi alışkanlıkları bulunmamasına rağmen önce diyabet, sonra 2011’de kalp krizine kadar giden sağlık sorunları yaşadı. By-pass ameliyatından sonra bile dinlenmeye vakti, imkanı olmadı. O sıralar Ayhan hanımın rahatsızlıkları artmaktaydı ve Özdoğan beyin önceliği eşiydi.

Kuzey Kutup Dairesi kuzeyinde (Kiruna-İsveç) glasyoloji çalışmalarından (1970).

2011’den, 2019’da vefatına kadar geçen sürede Özdoğan beyin hayatı çok sıkıntılı geçti. Ayhan hanımın giderek ağırlaşan durumuyla zorlaşan bakımını tek başına yürütmeye çalıştı. Her işi kendi yapmak isterdi. Zorlamalarımızla yarım gün için bir yardımcı bulundu ama bu hanımdan beklenecek bazı işleri de kendisi yapıyor, örneğin onun için yemekler hazırlıyordu. Bu arada, iyi bir tesise birlikte yerleşmeleri yönündeki önerilere kesinlikle karşı çıkar, bu konuda beni bile konuşturamazdı. Son zamanlarında Ayhan hanım için gerekli kısa süreli yardımlar için kendilerinin veya komşu apartmanların kapıcılarından yardım almak zorunda kalmıştı. Onların gereken zamanda gelmemesi ile çaresizlik içinde, dayanılmaz stresler yaşardı. O saatlerde ben telefon eder, meşgul etmeye çalışırdım ama bunu da anlar, “sen beni oyalamaya çalışıyorsun, merak etme, birazdan gelir” diye O beni yatıştırmak isterdi.

Ayhan hanımın vefatı Özdoğan beyi iki farklı açıdan çok olumsuz etkiledi. Kuşkusuz, sevgili eşini kaybetmesi onun için en büyük kayıptı. Bunun yanında, bütün zamanını tüm enerjisi ile harcadığı, hayatının tek dayanağı Ayhan hanımın kaybı onu boşlukta bıraktı. Ne yapacağını bilemez durumdaydı. Gezip dolaşmak için fizik gücü, okumak veya hoşlandığı bir alan olan bilgisayarla uğraşmak için gözleri artık yeterli değildi. Önemli bir olumsuzluk da dördüncü katında oturdukları apartmanda asansör bulunmamasıydı. Gençliklerinde öncelikli tercihleri olan üst kat, şimdi sorun olmuştu. Bu sorun Ayhan hanımın sağlığının bozulmasından beri öne çıkmış, giderek kendini daha fazla hissettirmişti. Doğrusu, merdivenden düşmesi en çok endişe ettiğim riskti; ama hastaneye yattığı güne kadar inip çıkmayı başardı. Hemen her gün dışarıya çıkar, çok sadık bir dost olan taksi şoförü Yaşar’ı çağırır, O’nunla bir alışveriş merkezine gider, küçük alışverişini yapıp, yine Yaşar ile evine dönerdi.

Ankara çevresinde hafta tatili (2005).

Ankara'da buluşmalarımızdan (2012).

Teknolojiye, teknik araçlara ilgisi fazlaydı. Arabasını ve araba kullanmayı çok severdi. Artık kullanamadığı son yıllarda bile, uzun süre arabası kapısının önünde durdu. Bazen, evde yardımcı hanım varken, alışveriş dönüşlerinde grip içinde oturduğunu, radyosunu dinlediğini, bu arada çevredeki

dostlardan geçen olursa onlarla sohbet ederek dinlendiğini anlatırdı. Kendisi için harcadığı zaman bundan ibaretti. Bilgisayarla uğraşmaktan da çok hoşlanırdı. O'nun yaşında, bilgisayara O'nun kadar hâkim olan sanırım azdır. Akıllı telefona karşıydı ama ilginç bir olay sonucu, bir yıl kadar önce bir akıllı telefon aldı. Bu telefonlarda birçok özelliğin bir arada bulunmasının kendisi için gereksiz olduğunu, bu yüzden rahat kullanmadığını esprili örneklerle anlatırdı. Ben de sadece telefon olarak kullanmasını, diğer fonksiyonlarını gerekmedikçe kurcalamamasını, benim de böyle yaptığımı söylerdim. O sırada beni onaylardı ama biraz sonra telefonu açıp, en ayrıntılı özelliklerinin nasıl kullanılacağını, kurcalayarak nasıl keşfettiğini bana zevkle anlatırdı. Dahası, bir sonraki görüşmede, deneyip denemediğini sorar, hocalık alışkanlığı ile adeta sınavdan geçirirdi. Aynı şeyi kitapla da yapardı. Sık sık beğendiği kitaplardan alıp bana gönderir, sonra da okuyup okumadığımı ince sorularla kontrol ederdi.

SÜR hocalar çok nazik ve duygusal insanlardı. 51 yıl süren, derin bir sevgi ve saygıya dayanan, çok özel, örnek bir beraberlikleri oldu. Emeklilik öncesinde, aralarındaki sevgi ve bağlılığı iş hayatına yansıtmadan, saygılı ve bağımsız birer bilim insanı olarak davranmaya büyük özen gösterirlerdi. Emekli olduktan sonra, Fakültede çok yakın olan bazı genç arkadaşların, arada bir telefon etmelerini beklediğini ifade eder, fakat hemen sonra onların da meşguliyetlerinin çok olduğunu, mazur gördüğünü, kırgın olmadığını söylerdi. Bunların arasında özellikle adı geçenler vardı. Öte yandan, son gününe kadar yanından ayrılmayan değerli arkadaşım Prof. Dr. Yalçın KARABULUT ve eşi Ezdihar hanım ile Prof. Dr. Hakan YİĞİTBAŞIOĞLU'nun yakın ilgilerinden çok memnun olduğunu, onları çok sevdiğini sık sık belirtirdi. Öğrencimiz olan Hakan bey, özellikle teknolojik konulardaki bilgi ve becerisi ile her ihtiyaç duyduğunda başvurduğu, çok sevdiği genç arkadaşıydı. Kuşkusuz, öğrencilerinden ve meslektaşlarından burada sayamayacağım birçok kişi ile teması vardı ve onlarla telefon görüşmelerini bana uzun uzun anlatırdı. Bunlar arasında İstanbul Üniversitesi'nden meslektaşlarımız Prof. Dr. Meral ve Sedat AVCI çifti özellikle belirtilmeye değer. Her önemli durumda İstanbul'dan yanlarına koşup gelen bu ortak dostlarımızın bize gösterdikleri olağanüstü yakın ilgiden duyduğumuz mutluluğu birbirimize hayranlıkla anlatır, onlara olan güzel duygularımızı paylaşırdık.

Çok sevenleri olarak Ayhan ve Özdoğan hocalarımızı, ömrümüz boyunca gönlümüzde yaşatacak, rahmetle anacağız.

REFERANSLAR

Ayhan Özdoğan SÜR, academia.edu

YİĞİTBAŞIOĞLU H. (2019). Jeomorfoloji bir çınarını kaybetti. *Jeomorfolojik Araştırmalar Dergisi*, (2): 37-41.

Bir Cumhuriyet Çınarı: Sözlü Tanıklarla DTCF'de 75 Yıl Röportajları. Proje Yöneticisi Prof. Dr. Hayriye Erbaş. Kayıt 2011-2012. <http://webtv.ankara.edu.tr/video/cumhuriyet-cinari-sozlu-taniklariyla-dtfcnin-75-yili-roportajlari>

